

[Ole Vagn Christensen]

tag. Vi mener faktisk også, at det kunne danne grundlag for, at man kunne foretage en række forsøg, hvor man sådan set kunne afprøve handlingsplanens tanker, således at vi kunne se, om der virkelig ikke ad denne vej kunne findes det handlingsinstrument, der mangler.

Vi vil altså meget gerne medvirke til, at vi får en aktiv, sammenhængende iværksætterpolitik, som vil gøre det nemmere og mere attraktivt at starte og videreudvikle ideer i virksomhederne.

Rahbæk Møller (SF):

Det har været en ganske usædvanlig floskelfyldt debat. Jeg vil bare henvise til hr. Flemming Hansen, der sagde, at vores forslag nr. B 21 ville medføre, at mange eksisterende virksomheder ville blive lukket på grund af konkurrenceforvriddning, og – endnu værre – til hr. Kim Behnke, der talte om marxistiske reminiscenser. Jeg må minde om, at beslutningsforslag nr. B 21 er en direkte kalkering af en velfungerende ordning fra Vesttyskland. Jeg synes, at det er hårdt, at det land, som blev opbygget af Adenauer, Franz Josef Strauss og Ludwig Erhard, lige pludselig kaldes marxistisk; de gode herrer må vende sig i deres grave. Jeg har ikke noget imod at blive kaldt marxist, men jeg er sikker på, at de nævnte herrer meget gerne vil frabede sig den betegnelse.

Sagen er vel, at det er meget vanskeligt at få en ordentlig erhvervspolitisk debat i dette Ting. Selv når man ganske enkelt kalkerer forslag fra vore nabolande, får man alle disse fuldkomne faste rygmarvsreaktioner. Det, der skiller Tyskland fra Danmark, er ikke, at det ene land er mere marxistisk end det andet – og i hvert fald er Tyskland ikke mere marxistisk end Danmark – men at der er langt flere iværksættere i Tyskland. Der er en iværksætterrate, der er godt det dobbelte af den danske, og derfor kunne der måske være grund til at kigge over grænsen.

Det samme gælder Sverige, som har vist sig at være meget velfungerende på et andet område, nemlig med hensyn til, hvad man gør, når en stor arbejdsplads lukker, og der er ikke, som hr. Kim Behnke åbenbart tror, tale om, at man hælder penge i en dødssejler. Det, der sker, er, at man selvfølgelig lader den virksomhed, der ikke kan leve, dø, men undersøger, om det på grundlag af den lukkede virksomhed skulle være muligt at drive noget nyt.

Må jeg minde dette høje Ting om, at vi lige har vedtaget en skibsværftspakke. Vi ved godt, at denne skibsværftspakke formodentlig ikke redder Svendborg Værft. Der er ingen, der har turdet sige det åbent for, men de fleste af os ved, at dette værft formodentlig lukker om kort tid. Hvad vil der så ske? Der vil formodentlig ske det samme, som skete i Nakskov, nemlig at arbejdsministeren får travlt, han sender arbejdsanvisere derned, de skal være meget aktive, og så får vi få måneder efter en rapport, der formodentlig vil sige det samme, som rapporten om Nakskov sagde, nemlig at det ikke hjælper at sende arbejdsanvisere af sted, når der intet arbejde er; det er så enkelt! Svenskerne har gjort det anderledes. De har også lukket værfter; de har gjort en aktiv erhvervsindsats, men ikke reddet nogen, der ikke kunne reddes, hvorimod de især på de ansattes initiativ har sørget for, at der på værftets grund blev opbygget noget.

Ministeren talte om en langsom og sen død og bebrejdede os, at vi har genfremsat de to forslag. Jeg minder om, at der faktisk er sket nogle ting. En ting er, at der bl.a. på grund af SF's initiativer er blevet meget større interesse for iværksættere, men der er også vedtaget nogle ting, og derfor genfremsatte vi ikke den fulde pakke; vi har plukket de to forslag ud, der vedrører de områder, hvor der mangler at blive gjort noget. En anden ting er, at der faktisk har fundet en iværksætterkonference sted i ministeriets regi. Det skete desværre på Folketingets åbningsdag, og derfor bebrejder jeg ikke ministeren, at hun ikke efter at have holdt sit eget indlæg kunne overvære konferencen. Det er måske lidt ejendommeligt, at Folketingets partier ikke var i stand til at fordele deres arbejdskraft lidt bedre, således at Folketinget havde været bedre repræsenteret dér, for så tror jeg, at debatten havde fået et andet forløb, fordi et af flere gennemgående motiver var, at der mangler egenkapital, og at de ordninger om at give garantier for banklån, som Socialdemokratiet og regeringen talte om, og som nu er vedtaget, ikke løser dette problem. Banklån er noget, man bruger til driftskapital, det kan ikke bruges til anlægskapital. Ingen kan alene på grundlag af banklån investere for en 10-årig periode, hvis der er tale om en kraftig udvikling eller om større arbejdspladser, og derfor har vi brug for en egenkapitalordning.